

Bilag til bet. o. lovf. vedr. landbrugsejendomme.

praksis vil afstandsspørgsmålet så nogenlunde løse sig selv gennem den enkelte landmands overvejelser af, hvad der i de konkrete tilfælde er mest hensigtsmæssigt.

I stedet for en afstandsgrænse kan det præciseres, at ved samdrift forstår man en fælles drift af to eller flere ejendomme med fælles driftsmidler, idet de i bemærkningerne omtalte fjernforpagtninger herved vil være udelukket.

I forbindelse med delforpagtninger er det under hensyn til bl. a. udstykningslovens bestemmelser hensigtsmæssigt at have en åremålsgrænse på 10 år, men landboforeningerne må nære betænkelighed ved også at indføre en sådan grænse ved forpagtning af hele landbrugsejendomme. Specielt vil en 10-års grænse være urimelig ved forpagtning i familieforhold.

Man skal herved henholde sig til landbokommissionens 8. betænkning side 96 ff., hvor spørgsmålet om en eventuel forpagtningslovgivning er behandlet, og hvor det flere gange er fremhævet, at en forpagter bør have en rimelig sikkerhed med hensyn til at opnå ret til forlængelse af kontrakten med henblik på foretagelse af varige investeringer. Denne sikkerhed har forpagteren mulighed for at få med den gældende lovgivning, og det må forekomme betænkeligt at lovgive herimod. Der kan i denne forbindelse henvises til f. eks. Holland og Sverige, hvor den gældende lovgivning giver forpagteren en ret vid beskyttelse, bl. a. ved at sikre ham kontinuitet i forpagtningen.

Endvidere kan henvises til beslutning af 25. marts 1971 i fællesmarkedets ministerråd, der henstiller til medlemslandene gennem lovgivning at tilskynde til indgåelse af langvarige forpagtningsaftaler. Det er landboforeningerne bekendt, at man i denne forbindelse har haft de gældende bestemmelser i Frankrig i tankerne, efter hvilke en forpagter kan sikres kontinuitet i forpagtningen i 18 år. Det må derfor være betænke-

ligt at indføre en lovgivning, der begrænser forpagterens beskyttelse.

Landboforeningerne er som nævnt i brevet af 28. november opmærksom på problemet med *byfolks køb af landbrugsejendomme* og også indstillet på at medvirke til en begrænsning af den ejendomsprisstigning, der er en følge heraf. Men man kan principielt ikke gå ind for en begrænsning i den fri etableringsret. Den foreslåede begrænsning vil i øvrigt have en række uheldige bivirkninger. F. eks. vil det virke urimeligt, om en pelsdyravler, der af udviklingen tvinges til at flytte sin virksomhed, skal være afskåret fra at flytte den ud på en landbrugsejendom, blot fordi den hidtidige virksomhed har været drevet på en ikke-landbrugsejendom.

Landboforeningerne skal i stedet foreslå en løsning af problemet ved en skærpelse af det skattemæssige lystgårdsbegreb. Et af de væsentligste incitamentter for ikke-landmænd til at erhverve landbrugsejendomme er så afgjort de skattemæssige fordele, der er forbundet med ikke-landmandens besiddelse og drift af en landbrugsejendom. Ved at fjerne disse skattemæssige fordele vil man fjerne incitamentet hos fremtidige ikke-landmænd til at betale en overpris for ejendommene, og samtidig vil man kunne eliminere det underskud, som de nuværende lystgårdsejere har fradragsret for og dermed unddrager beskatning. På baggrund af den af landbokommissionen foretagne lystgårdsundersøgelse er denne skattebesparelse beregnet til at udgøre 100-150 mill. kr. årligt.

I vedlagte bilag er skitseret et forslag til skærpelse af lystgårdsreglerne, og landboforeningerne skal hermed henstille til udvalget at følge dette forslag i stedet for den foreslåede begrænsning af køberkredsen.

Samtidig skal man anmode om et foretræde for udvalget.

For De samvirkende danske Landboforeninger

Anders Andersen